

[Gert Petersen]

rolle. På den ene side ville han sige tak, fordi den var kommet til verden, på den anden side var han lidt ked af det. Det var svært at få rigtigt styr på. Det er der ikke noget at sige til, for statsministerens strategi – for nu at bruge et meget fint udtryk – har faktisk lidt et nederlag. Statsministeren må have regnet med gennem de forløbne 3 år, at jo mere venlig og imødekommende han var over for de borgerlige partier, jo mere venlige og imødekommende ville de også være over for regeringen og socialdemokratiet. Og hvad er så resultatet? Ja, utak er verdens løn.

Nu får man at vide fra de forskellige repræsentanter for den nye firepartiblok, at den skam ikke er særlig regeringsfjendsk, hvis bare socialdemokratiet vil lade være med at prøve at føre socialdemokratisk politik. Hvis bare socialdemokratiet vil føre firepartiblokkens politik, er den sindet at være ganske venlig over for regeringen.

Jeg synes nok, at når der tales så meget om samarbejde hen over midten og på tværs og på kryds, er det ganske påfaldende at høre de toner, som man især hører fra hr. Poul Schlüter, og som er noget af det mest ultimative, man kan forestille sig. Der er et krav til regeringen: enten samarbejder I med os og vore venner og ingen andre, eller også er der ikke nogen mulighed for at samarbejde med os på noget punkt. Det kan man da kalde et ultimatum, og det var det reelle indhold i det budskab, som blev afleveret til statsministeren. Især må socialdemokratiet ikke under nogen omstændigheder prøve at føre socialdemokratisk politik, det, som partneren hr. Erhard Jakobsen tidligere på dagen, da statsministeren vist ikke var her, kaldte socialdemokratisk kongrespolitik. Det var et nyt, morsomt ord, som jeg da udmærket godt forstår, og som jeg da er glad for at vi fik sproget beriget med. Men jeg forstår nu, at man inden for politik skal skelne mellem den socialdemokratiske kongrespolitik og den, der føres her i tinget, og det vil da nok interesse mange socialdemokrater. Jeg er godt klar over, at den sondring ikke kan forekomme inden for centrum-demokraterne, for dér har kongressen med akklamation vedtaget, at den politik, hr. Erhard Jakobsen fører, altid og under alle omstændigheder er centrumdemokraternes kongrespolitik og al mulig anden politik.

Man skulle tro, at det interesserede regeringen at føre en politik med udspring i socialdemokratiets principper. Jeg er godt klar over, at med den sammensætning, folkettinget har, kan det ikke lade sig gøre fuldt ud, og der er da også nogle af de principper, som jeg i øvrigt ikke selv er 100 pct. enig i. Men jeg forstår ikke, hvorfor man i hvert fald ikke prøver på det. Hvorfor ignorerer man en række andre muligheder, som faktisk findes for at føre en politik, der ligger tættere op ad socialdemokratiets kongresvedtagelser end den politik, som man fører sammen med hr. Erhard Jakobsen og hans venner?

Jeg synes, det har været klart igennem de sidste par måneder, som det også med lidt frygt i stemmen er blevet fremhævet af nogle af de borgerlige ordførere, at der er andre muligheder. Det er blevet klart under denne debat, og jeg tænker her også på hr. Wilhjells indlæg, hvor der blev opregnet en lang række punkter, hvor et praktisk samarbejde bør være muligt mellem et flertal her i salen inklusive socialdemokratiet.

Jeg vil godt sige til afslutning, at så vidt jeg kunne høre på statsministeren, varslede han som sædvanlig ikke nogen kursændring. Det var det gamle mønster, lidt forstyrret af firepartielementet, der var kommet ind i det, men kendsgerningerne er jo nogle stærke krabater, og regeringen kan meget vel komme i den situation, som den var i en dag her i maj måned, da den skulle have lavet nogle midlertidige bolig- og skattelove, som var udarbejdet om ikke efter socialdemokratiets kongresprogram, så dog med et vist sigte dertil, og firepartiblokken sagde: nixen, det skal vi ikke have noget af, så man måtte henvende sig til anden side. Det kan ske igen, og jeg er helt overbevist om, at det vil ske igen.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først sige, at vi kan stemme for den af hr. Ib Christensen fremsatte dagsorden, og jeg synes, der her var en god lejlighed for regeringen til at vise, at den ikke havde til opgave at gribe ind. Der er jo kun tale om de kommende overenskomstforhandlinger.

Vi kan ikke stemme for den af hr. Ole Henriksen foreslåede dagsorden. Det er vor opfattelse fortsat, at skal man have en Storebæltsbro – og vi mener, at vi skal have en